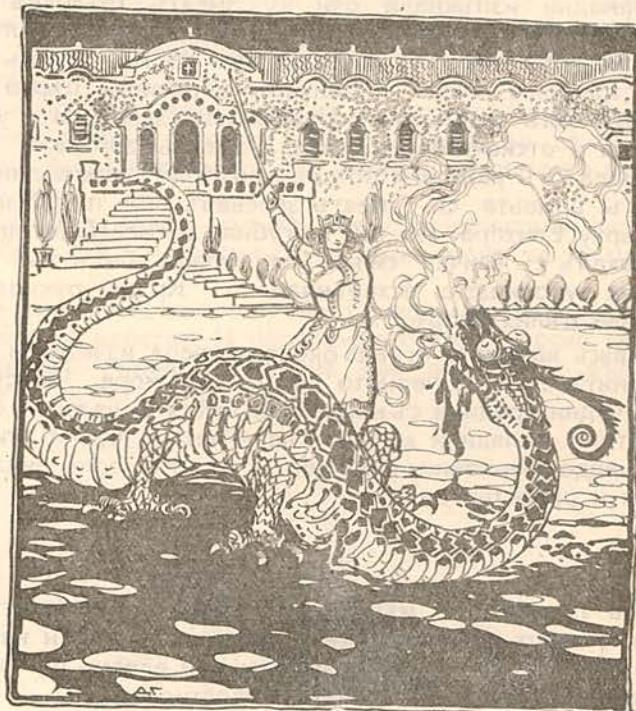

жилъ, че скочилъ веднага за коня. Пришпорилъ го и го на-
караль да загази въ морето. Коньтъ се подръпналъ назадъ, па
се засилилъ и полетѣлъ надъ грозното море. А морето се раз-
бѣснило; грамадни, страшни вълни заревали въ тъмната и страшна
нощ... Елихаръ, колкото и да билъ сърцатъ, уплашилъ се,
хваналъ се за гривата на коня и затворилъ очи...

Когато слънцето огрѣло и коньтъ спрѣлъ, Елихаръ отво-
рилъ очи и останалъ като грѣмнатъ. Той стоялъ на единъ
пустъ и каменистъ островъ, срѣдъ грозното море. Въ срѣдата на
острова се виждалъ разкошенъ мраморенъ дворецъ. Той блестѣлъ
на слънцето, като че ли пламтѣлъ въ пламъци. Но още се не
опомнилъ добре, предъ очите му започнала да израства чудна
гора, която заобиколила и скрила двореца. Гората расла все по-
високо и по-високо. А на всѣко дърво израсли хиляди и хиляди
бодли и шипове. Гората се тѣй сгъстила че не можала птичка
дори да се провре презъ нея. Пѣтъ не се виждалъ нийде.

Елихаръ пришпорилъ коня. Онгянъ се дръпналъ назадъ и не
мрѣдналь нито крачка. Елихаръ се смяяль. Гората почнала да
расте все по близо къмъ него и да го притиска къмъ морето. Елихаръ
се разгнѣвилъ, пришпорилъ коня по-силно. Коньтъ се разсърдилъ,
разфучалъ, пламналь пламъкъ отъ устата му и се подпалила го-
рата. Въ мигъ тя пламнала цѣла. Коньтъ полетѣлъ надъ пламъ-